

et Legat udbetalt, og han foreslog ham at tage med. Der vilde sikkert i Dagens Anledning blive budt paa et Glas.

„Det er Komponisten Jørgen Berg. De kender vel hans Kompositioner? Ikke? Har De aldrig hørt hans Navn? Ja, der har vi Skandalen igen! Og Jørgen er dog vores største nulevende musikalske Geni! Derfor sidder han ogsaa der med Kone og Barn og sulter. Han har i Sommer hamret Fingrene af sig paa et gammelt Hakkebræt ude i „Mellemhaven“ for at skaffe til Føden. De fem hundrede Kroner er for en Gangs Skyld kommen paa det rigtige Sted. Og som sagt — der vanker Skyl!“

Mads Vestrup havde af andre Grunde godt Lyst til at gøre ham Følgeskab. Han tænkte, at det vel netop var hos den Slags Mennesker, han havde Ærende for Gud. Men ogsaa for sin egen Skyld fristedes han af Opfordringen. Han havde været alene den hele lange Dag, og ved Udsigten til igen at komme til at sidde i en Familjestue og maaske høre et Barns Pludren overvandt han sit Bondesinds Forlegenhed.

„Men gaar det an?“ spurgte han. „Jeg er jo ganske fremmed for de Folk.“

„Hvad gør det? Vi Menneskeædere ta'r det ikke højtideligt med Ceremoniellet. Og nu hører Deres Velærværdighed jo med til Sjakket! En Medarbejder ved „Femte Juni“ er forresten velkommen allevegne. Det vil De snart faa at mærke.“

Lidt efter fulgtes de to Mænd ud til Frederiksberg, hvor Komponisten boede. Havtaagen laa atter denne Aften tæt over Byen og bundfældede paa Gaderne et fedtet Lag af Sod og Snavs. Hr. Carlsen, der skudrede af Kulde, standsede pludselig foran en gammeldags Kafé, der laa i en høj Stue paa Vesterbro. Han stødte Præsten i Siden og spurgte, om han ikke trængte til lidt Centralvarme i Kroppen.

Mads Vestrup havde ventet et saadant Spørgsmaal og ogsaa forberedt sig paa Svaret. Han var ganske klar over sin Opgave overfor denne Mand.

„Dersom De tænker paa en Kop Kaffe, saa gaar jeg gerne med ind. Men Spiritus drikker jeg ikke, og jeg er ogsaa helst